

LIBRIS

We know
Books

GABRIELA BOICU

Jurnalul
unui
SOAREC CĂLĂTOR

Ars Libri
Junior

Capitolul 1

ÎNTÂLNIREA

A fost odată ca niciodată... Oare ghici-veți vreodată?... Un Șoarec. Unul purrrfect obișnuit, un pic neliniștit. Total plictisitor, doar ușor visător. În aparență neinteresant, în sinea sa puțin exuberant. Numele său? Mister Purrrfection. Un nume absolut banal, veți gândi, poate, și veți avea dreptate, căci era pus pe fapte mari. Fapte chiar temerare pentru un Șoarec oarecare. Era un oarecare sau poate totuși era Cineva? Desigur, la asta puteți cugeta.

Tot alergând fără rost pe roțița sa, poate la km 99.999 sau pe-acolo, într-o dimineață sidefată și înrourată, dimineață pe care el nu o vedea și de care nu se putea bucura, ce și-a spus, ce-a gândit, ce-a simțit? Greu de presupus. Cert este că, precis din acea zi, ochii începură a-i sclipi.

Cu un avânt nebănuț, în loc să se lase doborât de plictisitoare corvoadă, alerga din ce în ce mai vioi, neostoit, pe sisifi-ca-i roată.

Era un lucru de mirare, nimeni nu ar

putea să dea crezare, în loc să se oprească, din ce în ce mai tare alerga, deloc nu obosea, lumea în cap voia să-și ia, visa cum va evada din cușca sa. Ca o rachetă va țâșni, ochii îi scăpărau, mânuțele se încordau, până ce se auzea... Miii-auu!

Miii-auu? Blasfemie, măcar de-ar fi fost o pură fantezie! Acesta nu-i un cuvânt pe care un Șoarec să îl pronunțe cu lejeritate, așa că... adio, seninătate!

Doar că...

A fost odată ca niciodată și-o Pisică și iată cum scenariul se complică. Miss Impurrrfection își zicea, chiar atunci când purrr, purrr, purrr, încetisor torcea.

Cât era ziua de lungă, pieziș privea la Mister Purrrfection: cum el alerga și alerga și iar alerga. Iar ea doar stătea, stătea și privea. Îl sorbea din priviri și alta, nu. Ce îmbucătură bună îi părea, mustățile cu poftă și le lingea. În ziua cu pricina, pam-pam, ceva cât ai clipi s-a schimbat, pasămite un lucru cu totul și cu totul neașteptat. Să fi fost o imperceptibilă adiere sau poate o lumină irizată delicat, o um-

bră diafană, un sunet abia șoptit, ca o părere? Nimeni nu poate spune cu precizie ce s-a întâmplat. Dar... în timp ce ochii lui Mister Purrrfection au devenit sclipitori, o felină cu zvăc i-a remarcat.

Cum a fost acest lucru cu puțință, ca ceva să treacă în ființă din neant?

– Sin-cro-ni-ci-ta-te. Am auzit acest cuvânt undeva și mi s-a părut amuzant. Păcat că nu știu ce înseamnă, și-a zis Mister Purrrfection și-a oftat.

În aer, o gheruță a lucit sinistru, ca o lamă de cuțit din oțel inoxidabil.

– Hait! S-a zis cu mine, până aici mi-a fost dat. O! Zei neîndurători ai Rozătoarelor de pretutindeni, mi-ați dat zile puține, ce păcat!

– Te-am tot privit, Perfectiune Întruchipată, Mister Purrrfection te-am numit, după nechipul și neasemănarea mea, de cum te-am zărit! Ești un Șoarec în căutarea sensului vieții? Încotro alergi așa disperat? Vrei să atingi perfectiunea? N-ar fi cam ciudat? N-ar fi un pic straniu ca tocmai tu, un biet Șoarec fără viitor, să reușești, știu eu ce zic, lingându-mă pe bot. Mai bine uită-te la mine: toată ziua le nevesc, doar sunt și cu asta mă mândresc. Perfectă în imperfecțiunea mea. Cea mai imperfectă din univers, iată că am mai ticluit un vers.

– Dacă ai cunoaște o cât de mică fărâ-mă de gramatică, ai ști și că cea mai imperfectă este o exprimare incorectă! zise

timid Șoarecul, cu o fețișoară elocventă.

– Vezi? Nu te poți abține, trebuia tu repede să mă corectezi pe mine. Asemenea trivialități nici nu-mi ajung la mustăți! La ce-ți va folosi atâta gramatică, măi Șoricică, peste cinci minute, când vei ajunge la mine în burtică? mai mult gândi Pisica decât zise, șagalnică.

– Cât timp stau aici în cușcă, sunt în siguranță, nu mă poți atinge! spuse cu teamă Șoarecul, căci intuia cam încotro discuția se îndrepta.

– Și totuși, am văzut că te antrenezi asiduu, vrei să pleci undeva? Te voi ajuta, te voi elibera, căci am văzut sclipirea din privirea ta!

– O! Zei ai Șoarecilor, îndurați-vă! La ce fel de eliberare te gândești?

– Zău, la o eliberare ca-n povești!

Din nou luci gheruța sinistră. „Hârșt! Pân-aici mi-a fost, e oare cu puțință?”

Ați zice că acea gheruță pe bietul Șoarec l-a lovit năprasnic, dar nu... Zăbrelile cuștii au căzut tăiate cu un zgomot lugubru, metalic, de-a dreptul fantastic.

Și-uite așa, Mister Purrrfection pe dat' din cușca perfectiunii a fost eliberat și asta pentru că Miss Impurrrfection, așa cum se alinta, într-o dimineață sidefată și înrourată, în ochii săi șoricești a văzut o sclipire, avidă de libertate, ciudată. Ei bine, da, domnule Șoarec, de-acum ești liber să... greșești.

we know books